

ST. 102Džejms Paterson KUĆA NA PLAŽI

Džejms Paterson

Direktor Darko Ribnikar

Glavni i odgovorni urednik Milan Misić

Ureduju

Radivoje Mikić Vasa Pavković

Dizajn korica Natalija Petrović

Tehnički urednik Dejan Mladenović

KUĆA NA PLAŽI

.

/y/

fIOJltTHO

NARODNA KNJICA

Naslov ođinala:

James Patterson and Peter de Jong THE BEACH HOUSE

Prevod Milica Cvetković

Likovi i događaji u ovoj knjizi su izmišljeni.

Svaka sličnost s istinitim ličnostima,

Živim ili preminulim, čista je slučajnost i nije bila namerna od strane autora.

Za Pita i Caka - P. de J.

Džeka, velikog momka - Dž. P.

Copyrighti © 2002 by SueJack, Inc

Translalion copyright 6 za SCG KLUB ČITALACA, 2004.

Za izdavaća Miličko Mijović

Sva prava zadržana

ISBN 86-331-1518-2

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sred-stvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o

Uvod

PITER ZEKA I

^ Piter Zeka - zec iz priče za decu, koji je stalno upadao u

1.

To ti je isto kao da pleščš scdcći. Stegani - lupni - opu-sti - okreni. Leva šaka - desno stopalo - leva šaka - dc-sna šaka.

Sve se odvija u savršenom poretku i ritmu, a svaki put kada okrenem zagrejanu, lepljivu ručku za gas pokrivenu gumom, potpuno nov, jedva razrađen motocikl „be-cm-vc

K1200", od 284 kilograma i 130 konjskih snaga, propne se kao čistokrvni pastuv pod bičem.

I još jedan prizor precenjenih imanja Long Ajlenda proleti u magnovenju pored mene. Četvrtak je večer, Dan sećanja na pale borbe, petnaest minuta pred početak prvog prijema kojim se, po svoj prilici, otvara još jedna sjajna sezona u oba Hemptona. I to ne bilo kakvog prijema. Glavnog prijema. Onog koji svake godine priređuju Bari Nojbauer i njegova žena Kempion. Intimno okupljanje koje košta 200.000 dolara, organizovano u Amagansetu, u njihovoj kući na plaži vrednoj 40 miliona dolara.

10

Džejms Paterson

Kuća na plaži

11

Prebacujem nogom u četvrtu brzinu, zatežem ponovo ručku za gas i sada zaista letim.

Ispred mene se ostala vozila razdvajaju kao pred Mojsijem na „bendži“.

Kolenima snažno stežem glatki rezervoar teget boje, a glavu spuštara nisko, skoro između kolena, da se zaštitim od vetra.

Dobro je da je ovo parče puta od petnaest kilometara između Montoka i Amaganseta pravo i ravno kao pista, jer dok prolazim one zamke za turiste - „Kod Sirila“, „Školj-ku“ i „Ručak“ - kazaljka na brzinomeru pokazuje sto tri-deset pet.

Dobro je i to što sam išao u isti razred s Bilijem Bel-napom. Najratoborniji maloletni prestupnik u istočno-hemp-tonskoj gimnaziji, Bili je imao sreću da završi na platnom spisku istočno-hemptonske policije. Iako ga ne vidim, znam da je tu negde, skriven u žbunju, u svom plavo-belom policijskom automobilu, vrebajući one koji prekorače brzinu i ta-mani Dresenove krofne.

Signaliziram mu dugim svetlima dok hujim pored nje-

2.

Nic biste nikada pomislili da je motocikl idealan za spojno razmišljanje. A ja se, po pravilu, ionako ne upuštam u to. Intimno preispitivanje radije prepuštam svom čijim univerzitetima u zemlji. Ali u poslednje vreme iskopam nešto novo svaki put kada sednem na motor. Možda je u pitanju to što, kad si na motoru, postojite samo ti i tvoja glava.

A možda to nema nikakve veze s motorom, već s tim što sam omatorio.

Žao mi je što moram da priznam, ali juče sam napu-nio dvadeset jednu godinu.

Šta god da je u pitanju, vozim slalom između nadobud-nih džipova brzinom od sto trideset pet na sat i počinjem da razmišljam o svom odrastanju u ovom kraju, o tome kako je to kada si građanin u jednom od najbogatijih oblasti na svetu.

Kilometar i po do odredišta, na prevoju Blaf, već nazirem svetla Nojbauerovog imanja kako obasjavaju još jednu savršenu ist-endovsku noć. Tog trenutka počinjem da osećam ono snažno uzbuđenje koje mi se uvek javi početkom svakog leta u Hemptonu.

Sam vazduh, ispunjen slanim mirisom plime i slatkim mirisom zumbula, bremenit je mogućnostima. Stražar u be-Jom odelu mi se kezi i maše da prodem kroz gvozdenu ka-Piju.

Voleo bih da mogu da vam kažem da je ovo mesto ne-ka vrsta neukusnog, prostog i pretencioznog imanja, ali za-pravo ono je prilično diskretno. Tu i tamo bogataši umeju tako da vas zbune. To je plac koji se, kako bi prodavci ne-

12

Džejms Paterson

Kuća na plaži

13

na - pet hektara zasadenog zemljišta, punog živica i skri-venih vrtova koji se spuštaju do bele, nedirnute peščane plaže.

Na kraju prilaza popločanog belim kamenom nalazi se kuća od 450 kvadrata, pokrivena kamenim pločama, sa po-gledom na okean iz svake prostorije, osim, naravno, iz vin-skog podruma.

Yečerašnji prijem je relativno mali -- manje od 180 zvanica - ali svako ko nešto predstavlja ove sezone bić tu. Povod za prijem je nedavno objavljeno Nojbauerovo preuzimanje švedskog proizvođača igračaka Bjorna Bonta-ga, transakcije vredne 1,4 milijarde dolara. Zbog toga je prijern prireden ovc godine u četvrtak, i to je moglo da prode samo Nojbauerovima.

Medu mekim punjenim medvedima i tigroviraa koje Bjorn Bontag prodaje na stotine i hiljade, šeta se većina najdivljijih mačaka iz džungle stvarnog života: ljudi koji vedre i oblače, prepadači, špekulanti i preostali IPO Inter-net milijardera, od kojih je većina dovoljno mlada da bi postala treća žena nekog glavnog izvršnog direktora. Pri-mećujem ljude Tajne službe kako lunjaju po imanju s na-šušurenim sakoima i slušalicama u ušima, pa pretposta-vljam da mora da je tu i šaka scnatora. A na sve strane rasuti miljenici prijema, najžešći modni kreatori, poznati samo po imenu, reperi i NBA zvezde koje je profesional-

Ali nemojte biti preterano ljubomorni. Ni mene nema na listi zvanica.

Ovde sam da parkiram automobile.

3.

U kući na plaži, uglavnom sporadično, radim od svoje trinaeste godine, ali parkiranje automobila je najbolja tezga od svih. Tek omanja zbrka na početku i svršetku. A u meduvremenu ništa drugo do jedna duga pauza.

Malo kasnim, zato skačem s motora i bacam se na po-sao. Dvadeset minuta mi treba da ispunim jednu izdvoje-nu poljanu i napravim četiri uredna reda evropskih limuzi-na od po 80.000 dolara. One blistaju na srebrnastoj mese-ćini kao neke raetalne biljke. Šuma branika.

Vrhunac zabave nastaje kada se jedan „bentli“ boje burgunca zaustavi pred mojim nogama i Latrel Spuel, moj omiljeni pravi Njujorčanin, izade iz njega, gurne mi dvadeseticu u ruku i kaže: - Budi nežan, brate moj.

Kad prode gužva, uzimam jedno „hajneken“ pivo i ta-nJlr pun predjela i sedam na travu uz prilaz. Ovo je pravi zivot. Uživam u sušiju i kroketima od sira kada mi prila-21 jedan konobar u crnoj jakni koga ranije nisam vidao. S osmehom tipa „žmir, žmir, klim, klim“, stavlja mi parče

14

Džejms Paterson

Mora da je papir natopljen parfemom. Napadni oblak mirisa zapahne moje nozdrve kada odvijem papir. „Sali-mar“, ako ne grešim.

Sama poruka, pak, nije mogla da bude kraća i suvo-parnija. Tri slova, tri broja: I Z D 2 3 5.

Udaljavam se od kuće i vraćam se do polja sjajnog me-tala dok ne nadem istu oznaku na tablici njujorške registra-cije, zašrafljenoj za vitki zadnji deo „benca" kabrioleta zc-lene bojc.

Uvaljujem se u suvozačko sedište i počinjem da priti-skam dugmiće da bih se malo raskomotio. Uz umirujući šum prozori upadaju u vrata, krov se raskriljuje, a mudri-jaški bariton Dina Martina navaljuje iz desetak zvučnika.

Tražim iza štitnika od sunca. Ništa.

Onda muljam u džepu između sedišta. U kutiji za na-očare firme Robert Mark nalazim dugi, tanki džoint ukra-šen ružičastom trakom. Palim ga i odbijam žučkast kolut ka punom mesecu.

Razmišljam kako ovo i nije loše - da se uradim dok Dino poverava detalje o nekoj francuskoj dami po imenu Mimi - kada jedna ruka pada na moje rame.

- Čao, Frenk - kažem, ali se i ne potrudim da se okre-nem u svom udobnom kožnom sedištu.

- Ej, Zeko - kaže Frenk i pruža ruku kroz prozor da uzme džoint. - Jesi li nešto već povalio?

Frenk je Frenk Yolpi, šef detektiva u policiji Istočnog

Rpmntnn^ i ifrlini nanrliif 1^:,-.™ ___^_^_

Kuća na plaii

15

meće platinastim „roleksom". A s druge strane, odradio je dve šihte u Yijetnamu pre nego što se poduhvatio krimi-nala u svom dvorištu. Tako biste mogli da kažete da mu to i sleduje.

- Znaš ti raene, Frenk. Nisam od onih što obljube pa pričaju.

- Otkad to?

- Pa, vidiš, od sinoć kad sam bio s tvojom ženom. Ovaj isključivo muški surogat za razgovor traje sve dok

džoint ne počne da nam peče prste. Onda se Frenk otetu-ra u mirisnu noć, a ja se zavalih u „bencu", uz Dina.

Zazvoni telefon. Žensko je. Sapuće: - Piter, da li si uživao u poklonu?

- Upravo kako mi je lekar preporučio. Hvala - uzvra-ćam šapatom.

- Više bih volela da mi lično zahvališ, na plaži.

- Kako ću znati da si to ti?

- Upusti se u avanturu, Piter. Prepoznaćeš me kada me budeš video.

Pritiskam još nekoliko dugmića, ćaskam s par ne mo-ze biti ljubaznijih telefonistkinja, i konačno počinjem raz-govor s mojim dobrim drugarom Lampkijem. On je na postdiplomskim, priprema doktorat iz vajarstva. Možda mu 1 ne ide baš najbolje jer zvuči zlovoljno.

Doduše, u Parizu je četiri ujutro.

Zatvaram „benca" i polako kiećem ka plaži. Znam da

ali mislim da nisam bio dovoljno jasan. Svaki put kada do-dem ovamo, ono me zaseni.

Sasvim sam siguran da ja u njemu uživam više nego Bari i Kempion Nojbaucr.

Dok se približavam plaži, prvi put razmišljam o tornu ko bi mogao da me čeka. Ne bi trebalo da bude teško da prokljuvim ko mi se javio telefonom. Sve što je trebalo da

učinim bilo je da otvorim kasetu za rukavice i pogledam saobraćajnu dozvolu, ali to bi pokvarilo iznenađenje.

Glavno uzbudenje u kući na plaži je u tome da se ništa ne govori. Mogla bi da ima petnaest ili pedeset pet go-dina. Mogla bi da dode sama ili s drugaricom, ili s mu-žem. Ruzičasta hartija za pisma. Salimar. HmMMM. Možda i znam ko mi je poslao poruku. Scdam na pesak oko dvadeset metara iznad mesta na kome se lome talasi. Poslednji trzaj ylažnog uragana gvi-net, koji je tukao Kejp Hateras celih nedelju dana, upravo jutros je pogodio oba Hemptona. Talasi su ogromni i buč-ni i deluju divlje.

Tako su bučni da ih ne čujem kako mi se primiču s leđa dok ne skoče na mene. Najniži i najzdepastiji od njih trojice, s obrijanom čturom i „oukli" naočarama, šutira me svom snagom u grudi.

Od udarca mi puca par rebara i ostajem bez yazduha. Čini mi se da jednog od njih prepoznajem, ali mračno jc i nisam siguran. Sa svakim profesionalnim šutom i udar-cem u meni sve više.

Kuća na plaii

17

no saznanje da ovi tipovi nisu poslani ovamo da mi održe lekciju. Ovo je daleko ozbiljnije.

Počinjem da udaram i šutiram na svc stranc i konačno se oslobadam.

Trčim i urlam iz sveg glasa, u nadi da će me neko s plaže čuti, ali talasi prigušuju moje krike. Jedan od tipova me snažno hvata otpozadi i obara. Cujem kako se lomi ne-ka kost - moja. Onda se sva trojica obrušavaju na mene, a udarci i šutevi smenjaju jedni drugc. Bcz zaustavljanja, jedan od njih procedi: - Evo ti, jebeni Zeko!

Iznenada, na nekih trideset metara iza žbunja, pali se signalno svetlo. Zatim još jedno.

Tada shvatam da ću umreti.

A ako to išta vredi, znam čak i ko mi jc ubica.

Prvi deo

LETNJI PRAKTIKANT

1.

Čak i za hirovite norme milenijumskog, prosperitetnog Menhetna, gde slikarski majstori oslikavaju murale na zi-dovima podzemne železnice, nove advokatskc kancelarije firme „Nelson, Gudvin i Mikel" bile su preterane. Ukoliko su divne sudnice u centru oko Brodveja bile palate prav-de, bleštava četrdesetosmospratnica u Leksington aveniji 454 bila je spomenik pobednicima.

Ime rai je Džek Mulen i, kao letnji praktikant kod „Nelsona, Gudvina i Mikela", pretpostavljam da bi trebalo i sam da se osećam kao pobednik. Ipak, to nije bilo ono što sam imao na umu kada sam se upisao na Pravni fakul-tet Kolumbija, u poznom dobu od dvadeset šest godina. Ali kada studentu druge godine, sa studentskim zajmom od 50.000 dolara, ponude preko leta mesto u najprestižnijoj firmi u gradu, on to ne odbija.

Telefon je zazvonio onog trenutka kada sam kročio u svoju malu kancelariju.

Javio sam se.

Zenski glas sa trake iz telefonske centrale: - Imate po-

7.1 V na

Muški glas, takode snimljen: - Blatnjavi. Opet ženski glas sa trake: - Ako želite da prihvatite p07.lv, molim vas kažite 'da' ili pritisnite...

- Da, svakako - prekinuo sam. - Blatnjavi, kako si?

- Nisam loše, Džek, osim možda zbog činjenice da država Teksas piški od sreće na pomisao da me utamani kao psa.

- Glupo pitanje.

Začudujuće uzbuđen glas s druge strane linije pripadao je Biliju Sajmonu „Blatnjavom“, motociklisti odmetniku, a dolazio je s javne govornice iz odeljenja osuđenih na smrt hantsvilskog zatvora. Blatnjavi je tamo čekao na injekciju koja će ga usmrtiti zbog toga što je pre devetnaest godina ubio svoju voma mladu devojkicu.

Blatnjavi nije svetao. Priznaje sve vrste prekršaja, i po neki teži, tokora svog voženja u haustonskom ogranku „Davola“. Ali kaže da ubistvo Karmine Yelaskez nije jcd-no od njih.

Karmina je bila sjajna žena - rekao mi je kada sam prvi put razgovarao s njim. - Jedna od najboljih prijatelja koje sam imao u ovom jadnom svetu. Ali nikada nisam bio zaljubljen u nju. Pa zašto bih je onda ubio?

Njegova pisma, zapisnici sa sudjenja i dokumentacija o više neuspešnih pokušaja da se obnovi sudenje bili su mi bačeni na sto tri dana pošto sam počeo da radim za ovu firmu. Posle dve nedelje dešifrovanja svake i te kako po-grešno napisane reči, i/obliřp.np r^~«.--

-

Kuća na plali

23

mukotržno prepisanih sićušnim štampanim slovima, koja kao da su poticala od nesigurne ruke nekog školarca, uve-rio sam se da on govori istinu.

I dopao mi se. Bio je pametan i duhovit, nije se pre-puštao samosažaljenju, uprkos gomili razloga da to čini. Devedeset procenata osuđenih na smrt je bilo zeznuto još onog dana kada su rođeni, a Blatnjavi, sa svojim poreme-ćenim roditeljima, narkosima, nije bio ništa drugačiji.

Međutim, on nije pokazivao volju da krivi njih za ono što mu se dogodalo.

- Oni su radili najbolje što su znali, kao i svi drugi -kazao je kada sam ih ja prvi i poslednji put pomenuo. -Njihovo najbolje je loše, al' nek počivaju u miru.

Rik Eksli, moj nadzornik na ovom projektu, nije ni naj-manje mario za osobine Blatnjavog, ni za moju početnič-ku intuiciju. Ono što je njemu bilo od značaja jeste to da nije bilo svedoka pri ubistvu Velaskezove i da je Blatnja-vi osuđen isključivo na osnovu uzoraka krvi i kose sa me-sta zločina. Sve se to dešavalo pre otkrića analize DNK na odeljenju za patologiju. To je značilo da imamo prilično dobre izgleda da nam odobre zahtev da se uzmu uzorci kr-vi i kose i uporedi DNK sa dokaznim materijalom koji se Čuva na sigurnom, negde u Laboku.

- Mrsko mi je da ti budim nadu ni za šta, ali ukoliko država odobri analizu, mogli bismo da izdejsstvujemo

Kuća na plali

25

~ 0 budenju nade uopšte nemoj da brineš, Džek. Ov-de gde se ja nalazim, suJuda nada je uvek dobrodošla. Po-teraj to.

Pokušavao sam i sam da se mnogo ne uzbuđujem. Znao sam da je ovaj dobrovoljni projekat, pompeznog na-ziva „Potraga za nevinošću“, bio prevashodno predstava za javnost i da „Nelson, Gudvin i Mikel“ nisu podigli svojih četrdeset i osara spratova usred centra grada tragajući za nekim nevinim jadničkom u redu za smrtnu kaznu.

Ipak, kada je Blatnjavom prekinuta veza posle odobre-nih petnaest minuta, meni su se tresle ruke.

2.

Još sam s divljenjem razmišljao o tome kako se Blat-njavi dobro drži kada je u moju kancelariju provirila Polin Grabovski, jedan od najboljih istražitelja u firmi „Nelson, Gudvin i Mikel“. Da bi upoznali nove regrute s jedinstvenim potencijalom firme, ona je odabrana za slučaj Blatnja-vog, pa je poslednje dve nedelje provela istražujući po istom Teksasu.

Polin Grabovski, poznata po svojoj kreativnosti i za koju se govorilo da je dostigla vrhunac na položaju mlade partnera, s lakom je nosila svoju reputaciju. Nekako je uspela, zbog otvorene agresivnosti, sebi da obezbedi mesto u ovom bastionu muškosti.

Bila je suptilna, ali otvorena. Iako privlačna na neobičan način

zove pažnju. Nije se šminkala niti je nosila nakit, osim minđuša, a svoju tamnu kosu vezivala je u konjski rep. Izgledala je kao da svakog dana nosi jedan isti plavi kostim jednostavnog kroja. U stvari, meni se njen izgled prilično dopadao.

Ono što je činilo da ima stila ležalo je u suprotnosti njenog jednostavnog izgleda s tetovažom koju je imala. Umesto diskretne, ukusne kornjače ili leptira, Polin je imala na desnoj ruci trajno oslikanu zgradu „Krajslera“.

Tetovaža joj je počinjala ispod samog desnog ramena i prostirala se dvadesetak centimetara, sve do lakta. Bila je izradena u svetlucavoj zlatnoj boji koja je hvatala svetlost i prelamala je na vrhu, i iscertana do sitnica, čak i do krilatog grotesknog lika koji se mršti na grad. Suškalo se da je za ovu tetovažu bilo potrebno šest osmočasovnih seansi. Kada sam je upitao zbog čega gaje tako jaka osećanja prema jednom oblakoderu, sevnula je svojim smeđim očima kao da kaže da ništa ne shvatam. - Radi se o ljudima koji odluče da napravc nešto lepo - rekla je. - Osim to-ša, moj deda je trideset osam godina radio u 'Krajsleru', na traci za sklapanje automobila. Smatram da je i on pomogao da se ova zgrada podigne.

Polin je sela na ivicu mog stola i saopštila mi da je Sten-i Higin, tužilac u slučaju Blatnjavog, poslao šestoricu ljudi iz jednog malog teksaskog okruga u odeljenje osudjenih na smrt. Nedavno je otišao u penziju. Dane provodi uglavnom

TI ^oln Amarita -_ Prp-

ma nekim finim ljudima s kojima sam se sprijateljila tamo, Higin ima ozbiljne probleme s pićem. Otprilike svake večeri deklamuje o svojoj karijeri tužioca i onome što on naziva 'Higinsova pravda'. Verovatno cu morati da otputujem tamo još jedanput pre nego što se zapije do smrti.

- Je li to ono što radiš ceo dan? Sakupljaš voir dire o neprijateljima 'Nelsona, Gudvina i Mikela'?

Nasmešila se, a ja nisam mogao da odolim da joj se pridružim.

- Možeš da koristiš i latinski ako ti je volja, ali ja to nazivam nepoštenjem. Tamo ga ima na pretek, mladiću.

- Nisam tako mlad kako si mogla da pomisliš. Da li ti smeta da te pitam čime se baviš u slobodno vreme?

- Baštom - rekla je Polin iskrenog pogleda.

- Ozbiljno?

- Uglavnom kaktusima. Zato se pazi, Džek. Osim to-ga, čujem da si obećan. Ne zaboravi da sam ja privatni is-tražitelj.

U devet i dvadeset u petak uveče dohvatio sam svoj ruksak i spustio se liftom, pa pokretnim stepeništem, stc-penicama, prelazeći sve odlučnije s jednog na drugo, sve 1 Voir dire, franc. - Ispitivanjc potencijalnog svedoka ili po-rotnika da bi se utvrdila nj'egova kompetentnost za davanje ili sa-slu.šavanje svedočenja (prim. prev.)

Kuća na plali

27

dok nisam stigao do stanice podzemne železnice ispod Ve-likog centralnog terminala. Kompanija MTA me je preve-zla na zapad i na jug do stanice Pen odakle sam se pre-bacio do šina koje su me odvele do Long Ajlenda. Uhva-tio sam poslednji voz.

Sve vagone će uskoro ispuniti živahni mladi svet iz grada koji se uputio na prvi veliki hemptonski letnji vi-kend. Srećom, ja sam dovoljno poranio da uhvatim mesto uz prozor. Stavio sam jedan disk u diskmen i upustio se u tročasovnu bučnu vožnju do samog kraja šina long-ajlend-ske železnice.

Do Montoka.

Do kuće.

Nekoliko minuta pre nego što se voz zaljuljao i kre-nuo, neki momak, s izgledom brucoša koji ide kući na let-nji raspust, sa svim prljavim vešom i brigama sabijenim u jednu veliku torbu, potonuo je u sedište preko puta mene.

Pet rainuta kasnije već je zaspao, a iz džepa mornar-ske bluze umalo da mu ispadne raskupusana knjiga mckog Poveza „Crvena značka za hrabrost". Ta knjiga je slučajno 1 meni bila omiljena, pa sam se nagnuo i vratio mu je na-zad u džep.

Dok sam posmatrao ovog momka koji je bio visok i trapay, s retkom bradicom i brkovima koje devetnaestogo-Jisnjaci gaje s uzbuđenjem i ponosom, setio sam se svih 'ojih putovanja kući u ovom istom vozu. Često sam pu-

Kuća na plaži

29

da se odraorira i napunim novčanik, tako što ću naporno raditi za svog starog u njegovoj maloj gradevinskoj firmi ukoliko ima dovoljno posla, ili još češće, prefarbavati Džepsonovo brodogradilište. Ali već pet godina nikada ni-sam putovao bez onog bezimenog straha o tome šta mi bu-dućnost donosi.

To me je nateralo da shvatim da su se stvari znatno popravile. Upravo sam završio drugu godinu na Kolumbi-ji, a semestar ranije, osnovao časopis Pravni pregled. To sam uložio u ovaj posao praktikanta, gde sam zaradivao za nedelju dana više nego celog leta za slaganje grade ili far-banje korita čamaca.

A tu je bila i Dejna, koja će me čekati na stanici. S njom izlazim vec skoro godinu dana, ali i dalje sam zbu-njen tom činjenicom. Delimično zbog njenog prezimena: Nojbauer. Možda ste čuli za njih. Roditelji su joj ylasnici jedne od najvećih privatnih kompanija na svetu i jednog od najsajnijih letnjikovaca na Istočnoj obali.

Počeli smo da se vidamo prethodnog leta dok sam ra-dio kod Džepsona. Svratila je da se raspita za očevu luk-suznu jahtu. Ne znam šta me je spopalo - ali pitao sam je da izade sa mnom. Pretpostavljam da joj se dopadala ide-ja o šemi: bogata devojka - momak radnik, a verovatno i meni samom. Sve u svemu, voleo sam Dejnu: bila je pa-metna, duhovita,

uravnotežena i usredsređena. Pored toga, bilo mi je lako da razgovaram s njom i imao sam poverenja u nju. Najbolje od svega nije.

maženo bogataško dete, što je bilo čudo na izvestan način, s obzirom na njeno poreklo. Pramac istok! Stari voz je zvečao, zaustavljajući se u svakom provincijskom raštrkanom gradiću sa svojim radnjama koje rade non-stop i indijanskim imenima kao što su Pačogi i Ronkonkoma, gde je moj umorni kolega sišao. Prave varoši. Ne ona naselja za vikendaše u kojima su ostali putnici jedva čekali da iskoče.

Izvinjavam se što moja tirada o japijima nije ubedljivija, posebno zato što nosim istu vrstu odela i što su mi izgledali bili bolji od njihovih. Ali razlika među nama se sastojala u tome što su Montok i oba Hemptona bili istinska mesta, ne samo sredstva da se nadem u razgovoru u nekome baru za samce.

Tu smo se rodili moj brat i ja. Tu nam je majka pre-rano umrla. I tu naš moderni deda u svojoj devetoj deceniji nema nameru da uspori.

Polovina putnika je, gurajući se, izašla u Zapadnom Hemptonu. Ostatak je sišao nekoliko stanica kasnije, u Ističnom Hemptonu.

Kada je voz konačno, stenjući, stao u Montoku, tačno na vreme, u dvanaest i četiri minuta, jedini putnik koji je ostao u vagonu bio sam ja.

A pogledavši kroz prozor napolje, video sam da nešto nije baš „^A..

Kuća na plaži

31

4.

Prvo sam pomislio da je previše sveta došlo da dočeka voz u ovo doba noći.

Sišao sam očekujući da ću ugledati Dejnu „rendžer“ nasred crnog, praznog parkirališta i Dejnu kako sedi prekrštenih nogu na još toploj haubi, sama samecijata.

Ali Dejna je stajala na kraju dobro osvetljenog perona, i nije delovala srećno što me vidi. Oči su joj bile otečene i izgledala je kao da je plakala danima.

Mnogo više me je uznemirilo to što su s njom bili i moj otac i deda. Otac, koji u poslednje vreme nije izgledao baš dobro, bio je pepeljast u licu. Deda je delovao uvređeno i besno, razljućeni osamdesetšestogodišnji Irac koji kao da je vrebao koga će da udari.

Sa strane je stajao istočno-hemptoni policajac po imenu Bili Belnap i jedan mJedi novinar iz Ist Hempton Slara koji je nešto grozničavo zapisivao u svoju beležnicu. Iza njih je crveno svetlo Belnapovih patrolnih kola celoj sceni davalo hladni prizvuk katastrofe.

Jedino je nedostajao moj brat Piter. Kako to? Piter je ceo život provodio vrludajući od ivice jedne tragedije do sledeće, ali skoro bez otrebotine. Kada mu je bilo pet godina, jedan sused ga je pronašao kako leži na svom bici-klu bez svesti kraj puta. Sused ga je doneo do kuće i položio na kauč. Spremali su SP. HTM,

kada je Piter ustao, kao posle dremke. Te godine je stalno padao i s drveća.

Ali sada su mi lica na peronu govorila da je mom braću Piteru, sa opasnom mešavinom nemara i petlje, ponestalo rezervnih života. Sleteo je motociklom sa Sedmorskih lica ili je zaspao u krevetu s upaljenom cigaretom ili je pojurio za loptom na ulicu i neko ga pregazio kao zlatnog retrievera.

Noge su mi se odsekle kada mi je Dejna obavila ruke oko vrata i svoje vlažno lice naslonila uz moje. - Džek, tako mi je žao. Piter. Oh, Džek, žao mi je.

Kada me je Dejna pustila, zagrlio sam oca, ali nije vre-delo. Bio je previše potonuo u sopstveni bol i jad. Oboji-ca smo mrraljali reči koje nisu izražavale ono što smo ose-eali. Hvala Bogu što imam Maka, pomislio sam kada me je deda zagrlio. Kada sam bio mali, deda je bio krupan, ve-oma mišićay muškarac. U svojim četrdesetim godinama do-gurao je do rekorda porodice Mulen od 118 kilograma i oialo mu je trebalo da ih upotrebi da zastraši nekog. U pro-teklih dvadeset godina, izgubio je trećinu te kilaže, ali su mu ruke i dalje bile ogromne a kosti krupne i jake, i sa-da me je zagrlio tako zapanjujuće silovito da mi je skoro Presekao dah.

Očajnički me jc stezao i šaputao mi u uho: - Džek, ka-a" a Je Piter išao na plivanje i da se udavio. To je naj-

T I • ,

Kuća na plaži

33

5.

Mi Mulenovi smo seli pozadi u patrolna kola, a Dejna napred, pored Belnapa.

Kada sam jc pogledao kroz izgrebani plcksiglas, delo-vala mi je tako daleko. Okrenula se i prošaputala: - Oh, Džek - zatim se zaustavila jer nije bila u stanju da dovr-ši misao.

S upaljenim rotacionim svetlima, ali bez sirene, krcnu-li smo s opustelog parkirališta i brzo se uputili ka zapadu, kroz tihi centar varoši.

- Sinoć je bio veliki prijem povodom Dana palih bo-raca - počeo je deda i razbio strašnu tišinu - a Piter je, kao i obično, radio na parkiralištu. Oko devet je večerao. Ali kada se prijem završio i kada je došlo vreme da vrati kola, niko nije raogao da ga pronade.

- Primećeno je da ga nema, ali pošto to i nije neka ne-čuvena situacija, niko se nije mnogo upuštao u to. Dva sa-ta kasnije dr Elizabet Posidentc je šetala svog rotvajJera. Pas je počeo da divlja. Potrčala je za njim i skoro se sa-plela o Piterovo telo koje je voda izbacila na ivicu Nojba-uerovog imanja. Još je tamo, Džek. Nisam im dao da ga poraere dok ti ne stigneš.

Slušao sam dedin dubok, promukao glas. Za mene je on uvek predstavljao najsmireniji i najrazgovetniji glas na svetu, ali jedva da sam išta shvatao.

Jednako sam bio neprijemčiv i za predeo kroz koji smo prolazili. Sportski tržni centar, motel „Memori", Džonova krčma i lokal „Paf end put" nisu uopšte ličili na ono što sam pantio. Boje nisu bile u skladu, previše su bile jasne i jarke. Cela varoš je delovala kao da je radioaktivna.

Ostatak puta prosto sam sedeo na grbi za transmisiju između svog oca Džona Samjuela Sandersa Mulena i svog dede Maklina Rida Mulcna i jasno osećao tugu slomljenog srca jednog i bes slomljenog srca onog drugog. Nismo se pomerili, nismo progovorili.

Piterove slike su mi se javlja-le u mislima, kao da sara u glavi imao projektor.

Belnap je konačno sišao s puta za Blaf i nesmanjenom brzinom prošao kroz otvorenu kapiju Nojbaucrovog imanja, pa je skrenuo od kuće i polako počeo da se spušta neas-faltiranim putem. Stao je na stotinak metara od mesta gde su pobesneli talasi sa belim krestama udarali o obalu. Od mesta gde je moj brat stradao.

6.

Peron na železničkoj stanici mi se učinio previše zakr-cen. Plaža sasvim suprotno. Nesigurno sam kročio na divni pesak obasjan mesečinom. Nije bilo policijskih fotografata da nimaJu mesto, nije bilo istražitelja koji pretresaju teren zbog

"

34

Džejms Paterson

Grudi su mi se stezale. Pogled mi je bio iskrivljen kao da sam ovu scenu posmatrao kroz dug, uzan tunel. - Ho-ću da vidim Pitera - rekao sam.

Deda me je poveo preko peska do kola Hitne pomoći. Henk Loričela, moj blizak prijatelj koji je dvaput nedeljno yolontirao za Hitnu pomoć, otvorio je zadnja vrata i ja sam ušao. Evo Pitera...

Zadnji deo kombija bio je osvetljen kao neka operaci-ona sala, ali sva svetlost ovog sveta nije dovoljna da vidi-te svog mladeg brata kako leži go i mrtav na čeličnim no-silima. Pored odnosa muža i žene, među braćom ima više zle krvi nego u bilo kom porodičnom odnosu. Ali među nama toga nije bilo, a to ne znači da ja ulepšavam stvari. Razlika od sedam godina i još veća razlika u našim priro-dama, učinila je da ne budemo konkurenti u borbi; a bu-dući da nam je majka umrla tako rano i da je s njom umro i veći deo našeg oca, i nije preostalo mnogo toga oko če-ga bismo se borili.

Moć lepote je jednako apsurdna kao što je i neospor-na. Zurio sam u njegovo telo na nosilima. Pogled na nje-ga, čak i mrtvog, objašnjavao je kako to da je svaka de-vojka kojoj bi se Piter, od svoje četrnaeste godine, nasme-šio uzvratila osmehom. Izgledao je kao jedna od onih re-nesansnih skulptura. Kosa i oči su mu bili sasvim crni. Oko vrata je nosio svetog Nikolu naše majke, a u levom uhu je imao malu zlatnu alku od svinje i Kuća na plati

Tako sam napeto tragao za preostalim crtama Pitera na njegovom licu da mi je trebalo vremena da uvidim koliko mu je telo bilo izubijano. Kada je Henk video da sam konačno to primetio, bez reči mi je skrenuo pažnju na sve. Yelike podlive na Piterovim grudima, rebrima, rakama i nogama; nedostatak pigmenta na čelu i vratu. Pokazao mi je prste na rukama - uvrnute i slomljene, i sve zglobove - izguljene.

Kada je Henk završio, bilo mi je muka i vrtelo mi se u glavi pa sara morao da se pridržim za šipku na nosili-ma da ne bih pao.

7.

Kada sam konačno ponovo izašao na plažu, osećao sam se kao da sam u kombiju proveo celu noć. Yožnja vozom iz grada činila mi se kao neko sećanje iz prethodnog života.

Dejna je sedela sama na pesku i delovala čudno nepri-kladno, na svom rođenom imanju.

Sagnuo sam se, a ona me je zagrlila. - Želim da ostanem noćas s tobom - rekla je. -

Molim te, dozvoli mi, Džek.

Bilo mi je drago što je to želela. Držao sam je za ru-ku dok smo pratili oca i dedu ka Belnapovom autoraobilu.

Kada smo hteli da udemo u auto, primetili smo kako on se iz pravca kuće približava Frenk Yolpi, dugogodi-snji šef detektiva Istočnog Hemptona.

36

Džejms Paters,

- Pa zašto onda ne pokušaš da nadeš ko ga je ubio? -pitao je Mak, gledajući ga hladno i uporno.

- Trenutno nara ništa ne ukazuje da je ovo nešto više od stravičnog udesa, Mak.

- Jesi li mu video telo, Frenk? - pitao sam blago.

- Gadna oluja je upravo protutnjala ovuda, Džek.

- Misliš da je Piter odlučio da ode da pliva usred po-sla? - pitao sam ga. - Po ovakvim talasima? Ma 'ajde, is-tražitelju.
- Piter je bio malo lud. Tako da mislim da je to mo-guće. - Sa lažnom snishodljivošću socijalnog radnika, do-dao je: - A mislim da ne možemo ni da odbacirao ideju o samoubistvu.
- Piter se ne bi ubio - rekao je Mak i time zauvek od-bacio tu mogućnost. - Ti si budala što ti to uopšte pada na pamet.
- Belnap ga je snimio kako pravi slalom na drumu br-zinom od sto trideset pet na sat, pred sam prijem. To mi zvuči kao neko ko želi da umre.
- Baš zanimljivo, Frenk - kazao je Mak - jer meni to više zvuči kao još sranja s tvoje strane. - Maklin je delo-vao kao da će ga svaki čas udariti.
- Da li si ispitivao nekoga? - pitao sam u želji da smi-rim stvar. - Da vidiš ima li svedoka? Mora da postoji ne-ki spisak gostiju. 'Ajde, Frenk, pa Piter je u pitanju.
- Znaš ko su ljudi na tom spisku, Džek. Ni njihove ba-štnvanp. np

Kuća na plali

37

- Onda nabavi nalog - rekao je Mak. - A šta je s Ba-rijem i Kempion? Da li oni imaju nešto da kažu?
- Oni su izuzetno potreseni, naravno, i prenosim vam njihovo sa-vešće. Ali jutros su zbog poslova otišli iz gra-da. Ne vidim šta smo mogli da postignemo da smo ira pro-menili raspored.
- Da, pretpostavljam da ne vidiš. Uzgred, Frenk, da li si i dalje detektiv ili si napredovao u redovnog potrčka?
- Yolpi je pocrveneo u licu i vratu. - Sta bi to trebalo da znači, Mak?
- Koji deo pitanja ne razumeš? - pitao je deda.

8.

Godinu dana pošto su moji roditelji stigli u Montok, otac je sagradio malu kuću sa tri spavaće sobe na pola pu-ta između gradića i svetionika. Uselili smo se kada mi je bilo dve godine i tu se rodio Piter, pet godina kasnije. Ia-ko je u poslednjih nekoliko godina bar polovinu vremena provodio kod neke od svojih devojaka, nikada se zvanično niJe iselio.

To bi možda i predstavljalo problem da nam je majka n još živa, ali ova kuća je već dugo bila muška i bez ograničenja.

Otac i Mak su se odvukli u krevete čim smo stigli kući. eJna i ja smo uzeli „Džejmsona" i dve debele čaše i kre-

38

Džeims Patet

- Iza tebe sam - prošaputala je Dejna. Pružio sam ru-ku iza leda, uhyatio njenu i čvrsto je stegao.
- Drago mi je.

Ponovo mi je palo u oči kako jc Piter oskudno oprcmio svoju sobu. Svetli drveni sto i komoda stajali su uz jedan zid, nasuprot dva kreveta. Izuzetno sićušne, ovalne, crno-bele fotografije veličine poštanske marke sa slavnim bibap alt-sak-sofonistom Čarlijem Parkerom koju jc Piter zalcpio iznad kreveta, zakleo bih sc da smo u nekom motelu.

Možda je Piter tako držao sobu jer nije smatrao da ži-vi ovde. Zbog toga sam se osećao još gore, zato što jc to značilo da nije smatrao da ima pravi dom.

Dejna je pustila jedan od Piterovih starih diskova So-nija Rolinsa. Sastavio sam krevete i pružili smo se po nji-ma. Zagrlili smo se.

- Ne mogu da poverujem u sve ovo - rekao sam zbu-njeno.

- Znam - prošaputala je Dejna i čvršće me stegla. Yiski mi je opustio razum taman toliko da shvatim da

ništa nema smisla. Nula. Uopšte nije bilo moguće da moj brat odluči da pliva te večeri.

Za Pitera je utopljavanje bi-lo nešto najbliže religiji. Čak i bez velikih talasa, voda od deset stepeni bila je dovoljna prepreka da ude.

Još manje je verovatno da se sam ubio. Nije mi bilo poznato kako je to sebi priuštio, ali samo što je kupio rno-tocikl od 19.000 dolara. Šest mcsccei je čekao da dobije onu nijansu olave koin ie

Kuća na plali

39

ń i po hiljade kilometara. Niko ko pere svoj motocikl dva puta dnevno ne razmišlja o samoubistvu.

Povrh svega, imao je zakazano snimanje sledećc ncdc-Ije za farmerke Helmuta Langa.

Pozvao me je na posao i ispričao da ga je primetio jedan od fotografa Herba Ritsa i poslao mu ugovor. Piter se jako trudio da omalovaži sve to, ali nije mogao nikoga da prede, naročito ne mene.

Dejna mi je ponovo napunila čašu i poljubila mc u čc-lo. Otpio sam dobar gutljaj viskija.

Setio sam sc kako smo, kao klinci, Piter i ja imali običaj da se rvemo u ovoj so-bi u igri koju smo zvali „kralj kreveta". Tek sada shatam da je u većini slučajeva kada se braća rvu, to samo izgo-vor da se zagrlje.

Onda sam ispričao Dcjni o jcdnom jcsncjcm popodnc-vu, možda pre dvanaest godina.

Verovatno sam trabunjao, ali ona me je pustila.

- Subotom je grupa nas igrala fudbal na poljančetu iza srednje škole. Tog dana sam prvi put poveo i Pitera.

- Iako je bio oko pet godina mladi od svih, garanto-vao sam za njega. Bil Konvej, jcdan od dvojice tinejdžera koji su vodili igru, gundajući je ipak pristao da i on igra.

J svakom slučaju, Piter je bio poslednji koga smo 'dabrali u naš tim, a naš bek celo popodne nije bacio ni--dnu loptu ni blizu njega. Piter jc bio toliko zahvalan što z Primljen u igru yelikh dečaka da se nije žalio.

je sunce brzo nestajalo, privodili smo igru kra-

40

Džejms Paterson

Kuća na plali

41

Piteru. Protivnički igrači su prestali da ga pokrivaju još sat vremena ranije. Iz nekog razloga, Livolzi me je zaista po-slušao. U poslednjem izbacivanju u utakmici, poslao jc sve ostale lwatače na jednu stranu, a Pitera na drugu. Onda se povukao i zavitlao loptu preko pola igrališta. Piter je bio samo jedna sitna silueta, sama u sutonu, na kraju zone.

- Nažalost, sam Livozli nije bio buduća zvezda 'Pala-te slave'. Dodavanje mu je bilo previše kratko. Piter jc jur-nuo za loptom i, u poslednjem trenutku, pružio noge i is-tegao se paralelno sa zemljom kao neki od onih tipova na usporenim snimciraac Nacionalne lige.

Kunem ti se, niko od nas koji smo tamo bili nikada to neće zaboraviti. Livozli mi to uvek pomene kad se sretnemo. Dejna, bilo mu je de-vet godina. Nije imao ni trideset kila. Svc čega bi se ma-šio, išlo mu je od ruke. Mogao je da postane sve što je pomislio. Imao je sve.

- Znam, Džek - prošaputala je.

- Ali, Dejna, ovo nije bilo ono najbolje. Najbolje do-lazi na povratku kući. Piter je bio tako srećan da sam to mogao fizički da osetim. Ni jedan ni drugi nismo progo-varali. Nismo ni morali. Njegov veliki brat je rekao da on to može, i Piter je to uradio. Briga me šta kažu, ali od to-ga nema bolje stvari. Sve vreme vožnje kući, uživali smo u tom miru i ozarenosti koje doživiš samo posle nečeg do čega s mukom dodeš. Bicikli su nam leteli. Jedva da smo

S mukom sam uspeo da izgovorim poslednje reči. Po-čeo sam da plačem, i kako sam krenuo, nisam mogao da se zaustavim dvadeset minuta. Onda mi je postalo tako hladno da su mi zubi cvokotali. Nisara mogao da povcru-jem da više nikada neću videti Pitera.

9.

U mirisnoj senci visokog zimzelenog drveta stajao je jedan krupan čovek s gadnim ožiljkom. Bio je to Rori Hof-man koji je posmatrao kako kola Hitne poraoći idu sa pla-že na čelu kolone yozila. Dok su se crvena svetla probija-la kroz drvećc, coknuo je jezikom i blago zatresao glavom. Kakva glupa zbrka. Tragedija prvog reda.

Njegovo zvanično zvanje je bilo šef obezbedenja, ali on je obavljao sve one delikatne stvari već tako dugo i ta-ko efikasno, da su ga zvali „Sredivač". Hofman je smatrao da je ovaj nadimak pretenciozan i zbunjujuć. On je više bio kao spremačica ili servis za čišćenje.

/ evo opet ja treba da sredim ovu gadnu zbrku. Znao je da to neće biti lako. Nikada i nije. Među tri-Čavim zapažanjima koja je napabirčio u svojoj karijeri, bi-lo je i to da nasilje uvck ostavlja mrlje. I dok biste i mo-gli da, uz veštinu i prilježnost, uklonite mrlju, sam trud oko nje će ostaviti svoj rečiti trag. To znači da takav posao ni-

42

Džejms Paterson

Kuća na plazi

43

Sredivač je napustio zaklon drveća i krenuo šljunkovi-tim prilazom, dok mu je beli pesak prodirao kroz tanke do-nove cipela za vožnju. Nasmeljao se na marketinški entu/i-jazam koji je pratio te cipele. Hoćete da ulovite par cipc-la tako mekih da jedva možete da hodate u njima? Zovite ih cipele za vožnju. Genijalno. A on ih nosi.

Stigao je do mesta na kom su vozila stupila na prilaz. Onda je pratio njihove tragove unazad po pesku. Činilo mu se da se pola plažc slilo u njegove svilene čarape. Pri pu-nom mesecu, okean je predstavljao neverovatan prizor. Ve-oraa šekspirovski, kao da je cela planeta zahvaćena silinom takozvane tragedije na plaži.

Iako je mesečina bila jaka, uključio je baterijsku lam-pu i zagledao se u pesak u potrazi za otiscima. Same pla-žc su bile javne. Nije bilo načina da se potpuno spreče Iju-di da dolaze na njih. Iako su na sve strane bile vidljive ta-ble sa natpisom ZABRANJEN PROLAZ, nikad se nije znalo ko bi mogao da naide.

Severna strana je dclovala dobro. Možda će ova noć biti izuzetak od pravila. Mesto bi zapravo moglo da bude čisto.

Na prvih deset metara peska ničega nije bilo. Onda je ugledao pikavac, pa još jedan. To nije dobro. Čak je veo-ma loše, zapravo.

Imao je utisak da ga neko posmatra, a kada je zatvorio oči, njegov oštri njuh je uhvatio miris sumpora koji je

Otisci čizama su ga odveli do niza žbunova na pesku. Iza žbunja je bilo još otisaka i još opušaka. Ko god da je bio tu, proboravio je već neko vreme.

Čučnuo je i prikupio tri opuška u plastičnu kesicu, ona-kvu kakvu policajci koriste - ili kakvu bi trebalo da koriste.

Tada je ugledao u snopu svetlosti zgužvanu svetložutu kutiju u pesku. „Kodak“.

Gospode, neko je ispucao film!

10.

Sledećeg jutra su me bolele očne jabučice. A isto tako i sve naviše i naniže od njih. Ono što me nije bolelo, oscalo se šugavo. A sve to sam shvatio u onih dve sekunde pre nego što sam se setio šta se dogodilo mom bratu.

Protrljao sam oči. Tada sam primetio i to da je Dejna otišla. Na lampu je zakačila poruku:

„Džek, nisam htela da te budim. Hvala ti što si mi dozvolio da ostanem. To mi je puno značilo. Već mi nedostaješ. Yolim te. Dejna.“ Bi-a je pametna i lepa a ja sam bio srećković što je imam. ^amo tog jutra mi je bilo nešto teže da se osećam kao srećković.

Oprezno sam sišao niza stepenice i zauzeo svoje mesto za kuhinjskim stolom uz dva ožalošćena starca u bade-mantilima. Nismo baš lepo izgledali.

44

Džejs Paterson

- Popio sam kafu s njom - rekao je Mak. - Mnogo je plakala. - Pogledao sam u oca, ali on skoro da i nije re-agovao. Bio mi je dovoljan jedan pogled pri dnevnom svjetlu da mi bude jasno da on više neće biti isti. Kao da je preko noći ostario dvadeset godina.

Mak je delovao postojano kao i uvek, skoro još jači, kao da ga je tragični splet okolnosti još više osnažio. - Ispeci ću jaja - rekao je, skočivši sa stolice.

Nije stvar bila u tome da moj deda nije bio očajan zbog Piterove smrti. Ako ne ništa drago, Piter je bio njegov ljubimac. Ali za mog dedu je život, i njegove dobre i loše strane, predstavljao sveti rat i on se sada pripremao za još jednu bitku.

Isekao je pet režnjeva slanice i bacio ih na tučani tanjir, jednako star i s ožiljcima kao i on sam što je bio. Ubrzo je prostoriju ispunila muzika rascvrčale masti.

Tog jutra sam shvatio da otac nikada nije zaista preboleo smrt moje majke. Nije bio zagrejan za svoju preduzimačku firmu, a nije imao ni želju da jurca za najvećim graditeljskim bumom u istoriji oba Hemptona. Gledao je kako njegove kolege u poslu napreduju od pikapa do velikih kamiona i njega ostavljaju u prašini. To ga nije zabrinulo.

Deda je, s druge strane, najednom dobio radnu energiju tek kada je počeo da stari. Kao penzionisani metalac, u ranim šezdesetim godinama života, proveo je jedno celo leto na plaži

stao pravnički pomoćnik. U poslednjih dvadeset godina postao je neka vrsta legende u sudnicama i firmama u istočnom delu Long Ajlanda. Mnogi su verovali da on bolje poznaje pravnu nauku od većine sudija prvostepenog suda. On je, opet, tvrdio da to nije ni blizu tako značajno kako je želelo.

Njegova ljubav prema pravima dobrim delom i jeste razlog mog studiranja, a on sam je bio neizmerno ponosan što sam tako daleko dogurao. Kada bismo zajedno otišli na par

piva u „Šegvong“, to je podrazumevalo i moju stalnu nelagodnost zbog toga što me je predstavljao „kao najobra-zovanijeg Mulena u istoriji Irske i Amerike“. Po načinu na koji me je gledao toga jutro, primetio sam, međutim, da je sve to smatrao za čistu šalu u poredcnju s ovim.

- Ni slučajno nije istina da se Piter ubio - rekao sam. - Yolpi je raoron.

- Ili ga boli dupe - dodao je Mak.

Za mog oca, pitanje kako je Piter umro bilo je skoro nevažno. Njegovi poslednji trenuci bili bi daleko manje uzasavajući ako je bilo samoubistvo. Za Maklina, sve je bi-lo u ovom pitanju.

- Dečko je povaljivao više nego iko živi. Zašto bi se ubio?

Mak je razbio tri jajeta preko slanine i ostavio ih da prste sa žumancima nagore. Kada su se urešila po ivica-
!a, vešto je podmetnuo špatulu ispod njih i okrenuo celu

46

Džejs Paterson

ku još tridesetak sekundi, a zatim je izručio celu tu kon-strukciju u moj tanjir.

Bližilo se lcto, a ovo je bilo jako jelo, za hladno vrc-me, a ne za ovo godišnje doba. Ali to mi je upravo i bi-lo potrebno. Posle tri šolje crne kafe, odgurnuo sara stoli-cu od stola i objavio da idem da razgovaram s Yolpijem.

- Hoćeš da podem s tobom?

- Ne, hvala ti, Mak.

- Pa, nemoj da praviš gluposti. Idi hladne glave. Ču-ješ li me, Džek?

- Poslušaj ga, do davola - rekao je otac - poslušaj taj glas razuma.

Na trenutak sam skoro pomislio da će se nasmešiti.

11.

Neko mora da je tokom noći dovezao Piterov motocikl do kuće. Stajao je u dvorištu kao džinovski gušter koji se greje na suncu. Bilo je karakteristično za Pitera da se upro-pasti zbog ovakve skulpture na točkovima. Ako i dobije-mo dobru cenu za njega, opet ćemo ostati dužni banci par hiljada. Ali morao sam da priznam da je bio stvarno pre-lep, a kada sam video registarsku tablicu, nisam mogao da se ne osmehnem: 4NIC83. Ha, to je baš ličilo na Pitera.

' 4NIC8: four-nic-eight - fornicate, eng. - panti se (prim.

Kuća na plali

47

Seo sam u stari crni pikap sa natpisom MULEN PREDUZIMAČ na vratima i odvezao se do male zgrade od opeke u 27. ulici u kojoj je smeštena policija Istočnog Hemptona.

Parkirao sam pored crnog džipa Frenka Yolpi-
ja.

Narednik Tomi Harison je bio na recepciji. Rukovao se

sa mnom i kazao da mu je žao zbog Pitera. - Yeoma sam voleo tvog brata, Džek.

- O tome sam došao da razgovaram s Yolpijem. Harison je otišao pozadi da pozove Yolpija, a zatim se

vratio, nekoliko minuta kasnije, s posramljenim izrazom li-ca.

- Detektiv ima mnogo više posla nego što sam mislio. Misli da će biti zauzet celo popodne.

Cetrdeset minuta kasnije narednik mi je ponovio isto. Izašao sam. Onda sam ponovo ušao u sedište istočno-hemptonске policije. Na zadnja vrata.

Volpijeva kancelarija je bila na polovini hodnika. Ni-sam se potrudio da kucam.

Detektiv je digao pogled sa časopisa Post raširenog na njegovom krilu. Na krajevima brkova imao je penu od ka-Pučina. U Istočnom Hemptonu čak su i policajci srkali ka-Pučino.

- Nema odmora za vredne, ha, Frenk?

- Već rai je dosta sranja u ovom gradu, nisi mi još i

48

Džejms Paterson

Kuća na plali

49

- Kaži mi jedan jedini razlog zbog koga bi Piter pli-vao usred smene, a onda ću te pustiti da se vratiš na šc-stu stranu i kafu.

- Već sam ti rekao. Zato što je bio drogirana propali-ca.

- A zašto bi se ubio? Piteru je sve išlo od ruke.

- Zato što se njegova najbolja riba tucala s njegovim najboljim drugom; zato što je imao loš dan; /ato što mu je dosadilo da sluša kakav svetac mu je brat. Hteo si jc-dan razlog.

Dobio si tri. Sad idi!

- To je sve, Frenk? Nesrećan slučaj, samoubistvo - ko-ga je još briga? Slučaj zaključen.

- Meni zvuči sasvim u redu.

- Kada ćeš prestati da se ponašaš kao policajac /a iz-najmljivanje u službi bogatih,

Frenk?

Skočio je sa stolice, uneo mi se u lice, dohvatio me za košulju i pritisnuo me uza zid. -

Trebalo bi smesta da te isprašim, govno jedno.

Nisam se zanosio sumnjom u Volpijevu sposobnost da potkrepi svoje reči delima, ali kako sam se ja osećao, mo-žda mu i nije bio baš najbolji dan da se upušta sa mnom. Čak je i sam Yolpi to osetio. Pustio me je i seo.

- Idi kući, Džek. Brat ti je bio dobar dečko. Svi su vo-leli Zeku, uključujući i mene. Ali udavio se.

- Jedeš govna! To je čisto sranje i ti to znaš, Frenk. Ako tebe ne zanima da se pozabaviš ovim slučajem, uve-

face na prijemu te noći, oni iz Njusdeja će biti zaintereso-vani. A i iz Dejli njuza. Možda i oni iz velikog i moćnog Njujork tajmsa.

Volpijeve crte lica su se zategle. - Ne bi ti to uradio.

- Zašto da ne? Da li mi je ovde nešto proraaklo?

- Yeruj mi na reč. Jednostavno, ne bi ti to. Pusti to, Džek.

12.

Osećao sam se pomalo blesavo, pa sam se odvezao na mesto zločina. Talasi su se značajno smanjili, a / dalje je bilo previše uzburkano da bi se moj brat odlučio na plivanje. Zatim sam obišao oca i dedu. Bili su u tako lošem stanju da su obojica legli pre devet i trideset. Dejna rai je ostavila nekoliko poruka.

U motel „Memori" sam stigao tek posle deset. Do tog vremena su se skoro već svi članovi-osnivači našeg krajnje ekskluzivnog kluba rodnih i odgajenih u ovoj varoši naganu-rali oko malog okruglog stola u najzabačenijem uglu bara.

Dozvolite da vam ih predstavim.

U dnu stola, ispod okrnjenog ogledala, sedeo je Fenton Gidli. Fenton je odrastao četiri kuće od nas i bio mi je naj-bolji drug od vremena pre nego što smo prohodali. Sa svo-Jih sto devedeset centimetara i sto trideset kila, Fenton jc nesto veći nego što je bio tada. Bila mu je nudena pu- l—,, ^: _ .j; ;_j_ :---^a _;x^; fi^t^l™ Vnlp.Hyp. Hnf- Džejms Paterson

Kuća na plaii

51

stru, Sirakuzu, čak i za Ohajo državni koledž. Umesto to-ga, on je preuzeo stari ribarski brod svog oca i sam se upu-ćivao na više dana do rta Montok da bi lovio džinovske sabljarko i tune, koje jc prodavao Japancima.

S njegove leve strane sedela je Marsi Bart, koja je sa-dila i oblikovala žbunje za Kalvina, Martu, Donu i još ša-ćicu drugih, manjc modnih multimilionera. Ona i ja smo jednom bili par - kada smo imali trinaest godina. S Mar-sine desne strane sedela jc Moli Ferer koja je predavala čc-tvrtacima a noću radila na istočno-hemptonskom Kanalu 70. Kao i Fenton, i Marsi i Moli su išle u isti razred sa mnom u istočno-hemptonsku gimnaziju.

Svi za stolom su imali lžnenadujuće sayremene frizo-ve, zahvaljujući čoveku koji jc bio skoro sasvim bez kosc i koji je sedeo preko puta njih - Semiju Damalvi, pozna-tom i kao Semi frizer. Semi, koji je bio pet godina mladi od nas ostalih, bio je Piterov najbolji drag. Dok su odra-stali, Semi je proveo toliko vremena u našoj kući da je bio kao član porodice. I dalje je.

Kada sam stigao u „Memori", svako od njih je ustao da bi me zagrlio, a pre nego što sam izronio iz njihovih toplih, tužnih zagrljaja, stigao je i poslednji član naše dru-žine i najiskrenija osoba koju poznajem, Henk Loričela.

Loričela, koji je puno radno vreme radio kao kuvar, a yolontirao kao medicinski tehničar, bio je taj koji je dobio poziv zbog Piterovog tela na plaži. Za malim, skromnim svetu. Bili su isto tako Ijuti i zbunjeni oko Piterove smrti kao i ja.

- Nesrećan slučaj, davola - rekla je Moli. - Kao da bi Piter, ili bilo ko drugi, pošao na plivanje usred noći, po onakvim talasima.

- Yolpi zapravo tvrdi da se Piter ubio - rekao je Sa-mi, prva osoba za koju smo ikada saznali da je homosek-sualac. - Svi znamo da sc to nije desilo.

- Tako je. Sve ovo vreme smo smatrali da se on bo-Ije provodi nego svi mi zajedno - rekao je Fenton. - On se u stvari iznurivao do besvesti.

- Pa šta se onda dogodilo? - pitala je Marsi. - Niko ne bi naudio Piteru. Možda bi ga zviznuo po glavi par puta.

- Pa, nešto se svakako desilo. Osim Džeka, niko od vas nije video Piterovo telo - rekao je Henk. - Sedeo sam te noći četiri sata uz Pitera na manjem prostoru od ovog. Izgledao je kao da je izgažen na smrt. A Frenk Yolpi ga nije ni pogledao. Nije ni ušao u kola Hitne pomoći.

- Yolpi ne želi ni da prilazi tome - rekao je Fenton. Usrao se od straha da će doći do Ijudi koji ga posedu-

ju, kao i ostatak ovog našeg sela.

- Zato bismo mogli mi da počnemo da se raspitujemo okolo. Da razgovaramo sa svakim ko bi mogao bilo šta da zna - rekao sam, - Jer, očigledno, nikoga nije briga.

\\r

52

Džejms Paterson

- Ja znam otprilike sve one koji su te večeri radili na prijemu - rekao je Fenton. - Neko od njih je morao nešto da vidi.

- A moi - rekao je Semi - ja sam stvarno dobar u pre-turanju po dubretu.

Podigli smo čaše s pivom. - Za Pitera.

13.

Za stolom je odjednom zavladała tišina. Promena ne bi bila toliko naglašena ni da smo sindikalni radnici koje je neko od uprave zatekao usred pripreme za štrajk. Okrenuo sam se i ugledao Dejnu za šankom.

U stvari, „Memori" i nije neki bar. Nije ni neki motel. Osamnaest soba sa jasnim pogledom na Džonovu krčmu i stanicu Geti. Jedina stvar po kojoj je bio poznat jeste da je, u ono doba kada su postojale one velike okragle crne stvari, poznate kao ploče, jedan rokenrol bend po imenu „Roling stouns" odseo tu jednu noć i napisao pesmu. Plo-ča Crno i plavo, na kojoj je ta pesraa, izašla je 1976. go-dine, a njen omot je prikačen na zid, uz primerak notnog teksta sa snimanja.

Proveli smo usamljenu noć u motelu „Memori", On je uz okean (na neki način),

A/Ticlim rla rro Anhrn

Kuća na plaži

53

Istine radi, „Memori" ima i prilično dobar natpis - ime mu je ispisano iznad ulaza zift crnim gotskim slovima. U svakom slučaju, Dejna se, čak i obučena onako kako je bi-la, u starc farmerke i majicu, izdvajala kao što bi se iz-dvajao i sam Mik Džeger da je ušao igrajući. Ustao sam i prišao šanku.

- Pomislila sam da ćeš biti ovde - rekla je. - Zvala sam te kući sto puta. Jutros sam morala da idem u Nju-jork.

Našli smo dve stolicc na kraju šanka, pored jednog sre-dovečnog muškarca koji je istoyremeno pio pivo i nešto žestoko. Nosio je staru kapu „Kardinala" iz Sent Luisa nisko spuštenu preko lica.

- Oni me zaista vole, zar ne, Džek? - rekla je Dejna i neprimetno pokazala na moje prijatelje.

- Na svoj diskretan način.

- Otići ću ako ti to hoćeš. Stvarno, Džek. Samo sam htela da se uverim da si dobro. Jesi li?

- Jok. Zato mi je i drago što si došla. - Nagnuo sam se i poljubio je. A ko ne bi? Usne su joj bile tako meke. Oči nisu bile samo lepe, one su odavale koliko je bila oštroumna.

Mislim da sam bio zaljubljen u Dejnu od nje-ne četrnaeste godine. I dalje nisam mogao da verujem da smo nas dvoje zajedno. Moji prijatelji joj još nisu pružili Pnliku, ali promeniće stav kada je upoznaju.

Isprazio sam novčanik na šank, mahnuo u znak po-*,,-.?*,,, ; \^ra.n n^inn \7

Memoriii". Umesto da

54

Džejms Paterson

krene prema ulici i svom uglačanom džipu, povelala me je pod trem, do kraja kamene staze.

Onda je petljala s nekim ključem dok se soba osamna-est nije otvorila pred nama u svom svom sjaju i puna obćanja. - Nadam se da nernaš ništa protiv - šapnula je -bila sam slobodna da rezervišem apartman za tek venčane.

14.

Ono što je Sredivač stvarno želeo bio je martini „tan-keri br. deset" sa limunom. Kada je šanker u „Memoriju" prestao da ga ignoriše, spustio je svoje standarde na „ba-dvajzer" pivo presečeno tckilom.

Dotle je već našao p'raznu, izlizanu barsku stolicu od crvene kože, negde u sredini šanka, pa je duboko navukao svoju antologijsku kapu sent-luiških „Kardinala", srkao svoje pivo i posmatrao.

Povremeno je okretao glavu ka stolu pozadi i zavere-nički ožalošćcnima. Lica su im bila tako iskrena i otvore-na da se pitao kako to da on i oni mogu da pripadaju is-toj vrsti.

Posle izvesnog vremena, počeo je da zadržava pogled oko tog stola, odmeravajući ko će mu zadati najviše mu-ke. Neobrijani momak u staroj teksas jakni bio je najkrup-niji, oko sto devedeset visine i sto dvadeset pet kila teži-ne, kako je procenio. I držao se kao stari sportista. Riba

ravno, Mulen bi mogao da bude opasan, posebno u svom trenutnom stanju. Bio je, bez sumnje, najpametniji u celoj grupi, a bio je i ojadan.

Kada su musketari svršili s pićcm, smcjanjcm i plaka-njem, već je sedeo na barskoj stolici skoro puna tri sata i zadnjica mu je utrnula. Posmatrao je kako Loričela i Fen-ton odlaze Loričelinim kombijem, a Bartova startuje „por-šea". Spremao se da prati Moli Ferer do njene kuće radi malo njuškanja okolo, kada je ugledao Dejnu i Džeka ka-ko hitaju iz bara u mrak. - Devojka od sto miliona dola-ra u raotelu od šezdeset dolara za noć - promrmljao je.

Dejna Nojbauer i Džek Mulen. Pre ili kasnije, moraće i to da sredi, nema sumnje.

15.

Dan Piterove sahrane bio mi je najgori dan u životu. Ce-le nedelje sam lunjao okolo u šoku - isceden, nestvaran, pra-vi duh. Kada sam se vratio na posao, svratila je Polin Grabovski da mi kaže koliko joj je žao /bog Piterove smrti, a primio sam i slatko saučeeće telefonom od BlatnjaYog iz ode-Ijenja osuđenih na smrt. Što se tiče ostalih iz firme „Nelson, Gudvin i Mikel", sve je bilo strogo poslovno, kao i uvek.

Svako veče, posle posla, odlazio sam u svoj stan u 114. 21, dva bloka južno od

Kolumbije. Moji cimeri su otišli

letnji raspust, pa sam ležao na svom madracu, jedinom - ;^ ;n\$ nctar, i dušao kako

.Jenkiji" gu-

56

Džejms Paterson

be trćci put zaredom, na maJora tranzistoru koji sam imao od svoje dvanaeste godine.

U petak uveče sam se sjurio na Pen stanicu i uhvatio poslednji voz. Dejna me nije čekala u Montoku kao što sam se nadao celog tročasovnog puta donde. Pošto su se šine završavale skoro samo tri kilometra pre moje kuće, odlučio sam da se odvučem donde, umesto da zovem da dodu po mene. Računao sam da će mi šetnja prijati.

Posle petnaest minuta ostavio sam za sobom centar Montoka koji se sastojao od tri bloka zgrada i počeo sam da se penjem uz dugo, strmo brdo koje vodi iz grada. Noć je bila zvezdana a zrikavci su bili bučniji od saobraćaja. Pitao sam se šta se desilo sa Dejnom. Prošao sam pored kamenih ruševina iz prošlosti i snc-žnobele građevine biblioteke iz šezdesetih godina gde sam se često zaustavljao na putu iz škole.

Piter i ja smo prošli ovuda najmanje hiljadu puta pa mi je svaka brazda u asfaltu delovala poznato. Tuda smo ho-dali, trčali, vozili skejtbord i bicikl, po svakom, i onom najgorem vremenu kakvim obiluje Long Ajlend, ponekad čak s Piterom koji je sedeo na mom volanu. A često smo, i pored zabrane, stopirali. Na znanje svoj bezbrižnoj irskoj deci, koja dolaze svakog leta da toče benzin, menjaju po-steljnu i da kelnerišu, Montok je jedno od poslednjih me-sta u zemlji gde vozači još po navici staju nepoznatima. Prošao sam 27. ulicu i prešao u Dič plejnz, pa sam

skrennn rln narHraličf-o n^ „!,*:

Kuća na plaži

prilazu kući. Pretpostavio sam da Mak još nije završio s dranjem društva u svojoj nedeljnoj partiji pokera.

Ako budem budan kada se vrati, tresnuće dobitak na kuhinjski sto, pa ćemo zajedno popiti piće pred spavanje.

Sva svetla su bila pogašena, pa sam podigao lepljiva vrata garaže što sam tiše mogao i ušao kroz kuhinju. Do-hvatio sam pivo i seo u svež, prijatan rarak. Pozvao sam Dcynu, ali mi je odgovorila automatska sekretarica. Šta se to dešavalo?

Sedeo sara u mračnoj kuhinji i razmišljao o poslednjem putu kada smo Piter i ja bili zajedno. Dve nedelje pre ne-go što je umro, večerali smo u popularnom restoranu u Istočnoj drugoj ulici. Slistili smo dve flaše crnog vina i vo-dili prazan razgovor. Gospode, on je bio tako srećan mo-mak. Malo lud, ali dobrodušan. Nije mi čak zasmetalo ni kada je kelnerica zapisala svoj broj telefona na zadnjem delu Piterovog vrata.

Iz nekog razloga, počeo sam da mislim na svoj dobro-voljni slučaj iz kancelarije, na Blatnjavog - na njegov ži-vot u odeljenju osuđenih na smrt u Teksasu. Ono što su "iter i Blatnjavi imali zajedničko bilo je to da nisu davali ;t para za sile koje su uticale na njihove živote. Ylada je nisko cenila Blatnjavog da se nisu potrudili ni da pro-da li ubijaju pravog čoveka. A Piterovo ubistvo je bi-

IO talry tT-;,,,;,,i__j_ __;:_ _; ;_

58

Džejms Paterson

Kuća na plaži

59

Misli mi je iznenada poremetio glasni tresak tik iznad moje glave. Sta je to, kog davolal Neko mora da je prova-lio kroz prozor Piterove sobe i saplco sc o njegovu komodu.

Dohvatio sam tiganj sa šporeta i ustrčao uza stcpenicc.

16.

Yrata Piterove sobe su bila zatvorena, ali iz nje je dopi-ralo stenjanje. Gurnuo sam vrata, naišao na nešto otpora, on-da provalio unutra, zapevši za ispružene noge tela na podu.

Čak i u mraku, mogao sam da vidim da je to bio moj otac.

Upalio sam svetlo. Bilo mu je lošč. Pozlilo mu je. Oči-gledno je posrnulo i pao, što je izazvalo tresak. Bacakao sc na lectima kao da se bori s nekim koga samo on može da

vidi. Podvukao sam mu jednu ruku ispod vrata i odigao mu glavu od poda, ali, kao dete u košmaru, nije me video. Oči su mu bile uprte unutra, u eksploziju u njegovim grudima.

- Tata, imaš srčani napad. Idem da zovem Hitnu pomoć. - Otrčao sam do telefona. Kada sam se vratio do nje-ga, oči su mu bile još raširenije a pritisak u grudima je izgledao još veći. Nije mogao da udahne.

- Drži se - prošaputao sam. - Hitna pomoć stiže. Boja je nestala iz njegovog lica i dobio je bolesno si-

vi ton utvare. Onda je prestao da diše, a oči su mu se pre-

Ništa.

Jedan, dva, tri. Ništa.

Jedan, dva, tri. Ništa.

Pred kućom se začula škripa kočnica pa glasni koraci na stepeništu, zatim je Henk kleknuo pored mene.

- Kada je ovo počelo?

- Pre tri-četiri minuta.

- Dobro. Postoji nada.

Henk je imao portabl komplet za reanimaciju uz sebe. Nalazio se u beloj plastičnoj kutiji veličine automobilske akumulatora. Prikacio je oca, a zatim okrenuo ručicu koja je poslala električnu struju u njegove grudi.

Sada ja nisam mogao da dišem. Stajao sam iznad oca, ukočen i u neverici. Ovo nije moglo da bude istina. Mora da se popeo u Piterovu sobu i prepustio sećanjima.

Svaki put kada je Henk okrenuo prekidač, otac se zgrčio.

Ali linija na elektrokardiogramu nije reagovala.

Posle trećeg udara struje, Henk me je zgranuto pogledao.

- Džek - otišao je.

Drugi deo

ISTRAGA POYODOM UBISTVA

17.

Sahrana mog oca je održana četrdeset osam časova kasnije u crkvi Svete Sesilije. Blizu hiljadu stalnih stanovnika guralo se u četvrtastoj kamenoj kapli ili stajalo ispred nje za vreme opela. Niko više od mene nije bio iznenađen veličinom pratnje. Moj otac je bio rezervisan i skroman, ni nalik na nekog ko je srdačan sa svima. Zbog toga sam uvek smatrao da ga nisu cenili. Ali to nije bilo tako.

Otac Skanlon je opisivao kako je šesnaestogodišnji Džon Semjuel Mulen napustio Irsku i sam doputovao u Njujork, gde je našao sebi mesto sa rođacima u jednom već pretrpanom stanu za izdavanje. Maklin i moja baba nisu mogli da dođu još tri godine, a dotle je otac napustio školu i počeo da šegrtuje kod jednog građevinskog stolara. Čak i kada su mu roditelji stigli, on je godinama bio jedini u porodici koji je zaradivao - šesnaestogodišnjak koji je radio osamdeset sati nedeljno. Možete li to da zamislite?>

lc' - pitao je sveštenik.

Pet leta kasnije, Sem i njegova žena Ketrin Patriša

emPsi tražili su mesto za nedeljni predah iz asfaltnih rer-

ne- Tako su krenuli železnicom Lone Ailenda sve dokle ih

64

Dzejms Paterson

je vozila. Kada su sišli, našli su se u ribarskom seocetu koje je oca podsetilo na ono selo koje je ostavio u okru-gu Kler. - Dve nedelje kasnije - rekao je sveštenik - Scm, pun mladićke ljubavi i ambicije, iščupao je korene po dru-gi put u osam godina i preselio se u Montok zauvek.

Često sam se pitao zbog čega je moj otac pokazivao tako raalo volje za hemptonsku zlatnu groznicu. Sada sam uvideo da je u vreme kada je stigao do kraja Long Ajlen-da, bio mnogo više posvećen uživanju u onome što je ste-kao nego žudnji za nečim više.

- Otkad su Mulenovi stigli u ovu varoš - nastavio je Tomas Skanlon - imao sam više srećnih prilika da ih po-setim u njihovom domu na Dič Plejnz putu koji je Sem napravio. Sem Mulen je posedovao sve ono što bi muška-rac poželeo - divan dom, još divniju ženu, pošten posao i malog Džeka i Pitera, dvojicu lepih sinova koji su postali dva najsjajnija svetla u našem mestu. Piter je bio najtalen-tovaniji atletičar u varoši, dok je Džek pokazivao da će bi-ti uspešan u akademskom svetu, što će ga na kraju i do-vesti do Pravnog fakulteta na Kolumbiji.

- Ali onda - kazao je sveštenik - Mulenove je zade-sila nesreća. Prvo se desila prerana smrt Ketrin Patriše od raka. Prošle nedelje, i dalje nedovoljno objašnjena, smrt Pi-tera Mulena, udarac koji je nesumnjivo doprineo Semovoj smrti u petak uveče.

- Očigledno je iznad našeg ograničenog saznanja da vi-Kuća na plaii

65

Himn

nrnmcan

vam samo ono što znam da je istina. Da je ovaj život, ma kako bio kratak, a skoro uvek je prekratak, dragocen pre-ko svake mere.

Mak, Dejna i ja smo sedeli u prvom redu. Iza nas tro-je sav prostor se ispunio jecanjem koje je donosilo olakša-nje, ali Mak i ja nismo plakali, bar ne tog jutra. Za nas ovo nije bila božanska tajna, bilo je ubistvo. Ko god da je ubio Pitera, delom je bio odgovoran i za srčani napad mo-ga oca, ili bar za njegovo slomljeno srce.

Dok je sveštenik nastavljao dalje, a parohijani plakali, osetio sam kako me deda steže za koleno. Pogledao sam u njegovo izobličeno lice i beskrajno duboke irske oči.

- Postoji par tajni ovog dragocenog života - šapnuo jc - u čije ćemo dubine da proniknemo, ti i ja, bez obzira na to da li će Bog sa nebesa da nam se pridruži ili ne. Spustio sam svoju koščatu mulenovsku ruku na njego-vu i stisnuo je dovoljno jako da bismo obojica bili sigur-ni da je pakt stvoren.

Nekako, na neki način, osvetićemo Pitera i mog oca.

18.

Ako ste pomislili da je bila veština stisnuti dobrih hi-
adu Ijudi u crkvu sagrađenu za dve stotine, zamislite kr-
kljanac kada je ta ista gomila stigla na naš prag na Dič

66

Džejms Paterson

Piće smo obezbedili iz „Sengvonga" a hranu iz „Sisajd marketa", i punih šest sati se cela populacija Montoka ti-skala kroz naših šest sobica. Yerujem da je svako ko jc ikada imao vezc s mojim ocem ili bratom u poslednjih dvadeset godina ušao u našu dnevnu sobu, mkovao se sa mnom i zagledao mi se u oči.

Učitelji i trencri, počev od zabavišta, pojavljivali su se i opisivali Piterov neograničeni potencijal u ovom sportu ili onom predmetu. Isto su činili i trgovci koji su snabd-ovali oca alatom i sendvičima sa slaninom. Političari, narav-no, nastupili su u punom sastavu. Isto tako i yatrogasci i policajci; čak su svoje njuške pokazali i Yolpi i Belnap. Uprkos tome kako su stvari ispale loše po Mulenove u Montoku, bilo je nemoguće ne osetiti ogromnu naklonost prema njegovim skromnim mcštanima. Ljude tamo boli du-pe za susede.

Medutim, posle par sati, sva su se lica stopila. Prepo-stavljam da sahrane zato i postoje - da se bol pretvori u izmaglicu. Na taj način, one su zabavnc.

Dejna je otišla oko sedam. Ona ne pije mnogo, kako sam razumeo. A bio sam joj zaľwalan što je znala da ja moram da budem tu i da pijem sa svojim starim prijatelji-ma i rodacima.

Svi moji prijatelji su bili tu. Kada je većina gostiju oti-šla, okupili smo se u kuhinji. Fenton, Marsi, Moli, Henk i Semi - isto ono društvo koje mi se našlo one večeri u Kuća na plaži

67

Svi smo uveliko radili na Piterovom slučaju, ili situa-ciji, ili već kako god hoćete to da nazovcte. Fenton je vr-šio pritisak na medicinskog istražitelja okruga Safok, jed-nu njegovu bivšu devojku, da se Piterova smrt ne tretira kao obično davljcnjc. Ja sam razgovarao s Ijudima iz Dej-li njuza i Njuzdeja o mogućim člancima, ili bar o tome da dodu i razgovaraju ovde s nekim o onome šta se zaista do-godilo te noći.

- Ljudi pričaju - raportirao je Semi o svojoj elitnoj kli-jenteli. - I oni počinju da osećaju neku napetost u Kući na plaži. Nojbauerovi su već otkazali prijem za vikend četvr-tog. Iz obzira, nema sumnje.

Bili smo ponosni na sebe. Jaka stvar, naravno, natera-li smo ih da otkazu glupi prijem. Nisu sve vesti bile dobre. Tri večeri ranije, Henk je ušao u kafe kod „Kod Nikolsa" gde je bio glavni kuvar od njegovog otvaranja i bio je otpušten još na vratima.

- Bez razloga i bez objašnjenja - rekao je Henk. -

Upravnica mi je uručila ček s poslcdnjom platom i pože-lela sreću. Dva dana sam ludeo. Onda mi jc jedna kelne-lca °tvorila oči. Kafe je vlasništvo Džimija Taravale, čo-řka koji raspolaže investicijama za ulaganje i koji je te-par stotina miliona. Taravala je blizak s Nojbauerovi-a- Cest je gost na njihovim prijemima. Prema mojoj po-'anici, Nojbauer je pozvao Džimija, Džimi jc pozvao An-toanet Aloa, upravnicu i to je bilo to. Hasta la vista. Osta-

68

Džejms Paterson

Kuća na plali

69

- Postaje strašno - rekla je Moli. - Moje je bilo da se raspitujem okolo o prijemu, je l' da? Onda me je, pre ne-ko večje, neko pratio. Crni „be-em-ve". Danas sam prime-tila isti taj auto ispred kuće.

- To je tako čudno - progovorila je Marsi. - Isti taj kreten je i mene pratio. Sablasno.

- Držite se momci i devojke - rekao je Semi. - Impe-rija se sprema da uzvrati udarac.

Tek posle ponoći i poslednji gost me je plačno zagr-lio. U jarko osvetljenoj kuhinji ostali smo samo Mak i ja. Nasuo sam dva viskija.

- Za Džeka i Pitera - rekao sam.

- Za tebe i mene - rekao je Maklin. - Mi smo jedini ostali.

19.

Probudio sam se mamuran posle sahrane i ispraćaja. Oko jedanaest sam odlučio da se vidim s Dejnom, delimič-no da bih se izvinio što joj nisam ukazivao dovoljno pažnje prethodnog dana, ali uglavnom zato što mi je bilo po-trebno da razgovaram s nekim. Znao sam da su joj rodite-lji i dalje odsutni; inače ne verujem da bih mogao da odem tamo.

Šta može da se kaže za „kuću za letnji odmor“ za ko-ju su Nojbauerovi već potrošili 40 miliona dolara? Da je

či bez razmišljanja o tome koliko je Dejna voli, kao i onih pet hektara zemljišta na kome leži. A šta tu može da se ne voli? Yelelcna zgrada u džordžijanskom stilu, okruže-na jabučnjacima? Dva predivna bazena - bazen za razmi-šljanje, koji radi za dušu, i onaj veći za telo? Formalni ru-žičnjak? Bašta u engleskom stilu? Kružni prilaz kući koji je izgledao kao da je pravljen za najbolje automobile, i to samo za najbolje automobile? Dovezao sara se na Piterovom motociklu sve do gara-že, ugasio motor i ostavio ga na jednom neupadljivom me-stu. Iako sam imao otvoren poziv u ovu kuću, odjednom sam se osećao čudno što sam tu. Pokušao sam da se otre-sem ovog osećanja, ali nije mi uspeo. Čuo sam bućkanje u jednom od bazena.

Već sam ugledao „severni bazen“, kako ga je porodi-ca zvala, onaj veliki i samo sam se zaustavio. Stomak mi se stegao.

Dejna je izlazila iz bazena u stravičnom kostimu za ko-ji sam joj rekao da mi je omiljen. Kapljice vode su blista-le na njenoj koži i na crnoj likri bikinija.

Išla je na vrhovima prstiju preko šarenih, rukom osli-kanih pločica oko bazena do jedne od ležaljki sa krem i plavim prugama. Smešila se dok je upijala vrelinu sunca.

Nisam mogao da poverujem očima. Udobno izvaljen na jednoj od ležaljki bio je niko drugi do Frenk Yolpi. Smu-ćilo mi se kada sam shvatio da Frenk uopšte nije delovao

70

Džejms Paterson

poslu. Bio je opušten i preplanuo i zategnut, isto kao i Dej-na.

Dejna se i dalje smćškala kada jc prišla i sela porcd njega na ležaljku. Položila mu je svoje šake hladne od vo-de na stomak a on joj je razigrano dohvatio zglavke na ru-kama. Povukao je na sebe a ona je njegove usne prekrila svojim. Dok su se ljubili, sve što sam video bio je njen plavi potiljak i njegove ruke koje su odvezivale trake njc-nog kostima. Zelco sam da odvratim pogled, da zbrišem odatle, ali pre nego što sam uspeo da se pokrenem, poljubac se za-vršio.

Onda je Dejna pogledala preko Volpijevog ramena i prilično sam ubcden da mc jc vidcla prc nego što sam šmugnuo do motora i uputio se nazad, tamo gde mi je i mesto.

20.

Yozikao sam se neko vreme - brzo, prebrzo za krivu-dave, zakrčene sporedne puteve istočnog Long Ajlanda. Osećao sam se zaista loše, ne zbog sebe - ma, do davola, naravno, ibog sebe.

Kada sam stigao kući, bilo je prošlo četiri. U kući jc i dalje bio krš od prethodnog dana. Pomislio sam da bi bi-lo bolje da pospremim pre nego što Mak budc morao to

Kuća na plazi

71

Jedna poruka je bila zadenuta za šalone. Srce mi je za-stalo. Dohvatio sam koverat i otvorio ga.

Hartija za pisma je bila ružičasta i osećao se parfem iz nje.

Na poruci je pisalo: IL8400. „Memori“.

To je bilo dovoljno. I ranije sam dobijao takve poru-ke. Dejna je želela da se nademo u motelu „Memori“. Sa-da je već čekala tamo. Slova i cifre su bili sa registarske tablice njenog „mercedesa“. Poruka, parfem - to je bila Dejna.

Nije trebalo da idem u „Memori“ ali - šta da kažem? - otišao sam. Možda sam u dubini duše obična budala. Ili sam previše romantičan da bi mi to činilo dobro.

Dejna je bila tamo. Što je bilo još gore, znala je da ću i ja doći. Bila je tako sigurna u sebe. Pa, možda bih i mo-gao da promenim to.

Otvorio sam suvozačka vrata i provirio unutra. „Mer-cedes“ je još mirisao na novo. A i na njen parfem.

- Sedi, Džek. Treba da razgovaramo - rekla je najslabijim glasom. Svojom tankom, negovanom rukom je potap-

sedište. Dobro mi je i ovde - rekao sam. - Dobro mi je.

• Nije onako kako ti je izgledalo, Džek. Odmahnuo sam glavom. -- Naravno da jeste, Dejna.

•

sam se vozio poslednjih par sati, sve mi se složilo.

72

Džejms Paterson

Kuća na plazi

73

kući. Zatim si ti otišla oko sedam ili tako nešto. Začudo, i Yolpi je otišao. Ti treba da mi objasniš ostalo.

Dejna je nekako uspela da deluje ljuto. - Došao je u našu kuću jutros. Ne sinoć. Kazao je da se radi o istrazi, ali je poneo kupaće gaće. Takav je Frenk.

- Pa si ga ti pozvala da se okupa? I mic po mic... Dejna je odmahнула glavom. - Džek, ne misliš valjda

da sam zainteresovana za Frenka Yolpija?

- Dejna - rekao sam - zašto si se vezala s njim? To je pravedno pitanje.

- Hej, Džek, da ti kažem nešto što sam naučila od svog oca - život nije pravedan. Zato on uvek odnosi pobjedu. To su pravila igre. I, Džek, to jeste igra.

- Dejna...

Odmahnula mi je rukom, a mene je zapanjilo to što njenu pravu stranu nikada zaista nisam video. - Dozvolj da završim. Znam da je momenat strašan, ali o ovome razmišljam već nedeljama. Mislim da zato nisam došla da te dočekam u petak. Džek, potreban mi je prostor. Zaista mi je potrebno vreme da budem sama sa sobom... Idem u Evropu na par meseci. To nikada ranije nisam uradila. Tu evropsku varijantu.

- Oh, da, nisam ni ja - rekao sam. - Beži od mojih problema.

- Džek, ne otežavaj ovo još više. Meni jeste teško. -

jerujem da se sve ovo dešava. Skoro da je bilo i previše loše da bi bilo istina.

- Pa, Dejna - konačno sam progovorio - da li Yolpi ide s tobom u Evropu?

Nisam sačekao odgovor. Zalupio sam vrata kola i otišao. Mislim da smo raskinuli.

21.

Te noći nisam mogao da zaspim jer nisam uspevao da zaustavim ružne misli i slike da mi proleću glavom. Naj-zad sam ustao i raščistio nered od očeve sahrane. Oko pet sati ujutro otišao sam u krevet.

U nedelju sam putovao sat i po do prodavnice „be-em-ve-a" u Hantingtonu. Računao sam da je Piter dobio kredit od samog prodavca i nadao sam se da će mi, kada se pojavim s motorom i ispričam šta se dogodilo, ponuditi poštenu tržišnu cenu.

Jedini prodavac tamo bio je jedan puni tip s konjskim repom, od svojih trideset i nešto. Zatekao sam ga kako znalački privodi jedan par penzionera ka potpuno opremljenom srebrnom „tureru".

- Begz - predstavio se prodavac pošto je natovario svoje potencijalne kupce brošurama. - Šta bih mogao učiniti za vas buduću da već imate najbolje, najobimnije i najbolje izradeno motorno prevozno sredstvo na

CIU. V fVTfy\7^l i 11i r\ft iot-\t-iir-ir* com 1 ctr^rr tal^wr\fr iř>rlnr\m
74

Džejms Paterson

Kuća na plaži

75

lepom klincu iz Montoka pre manje od šest nedelja - iste te plave boje, s istim sedištem radenim po narudžbini kod Korbina.

Objasnio sam mu da nije u pitanju slučajnost, a Begz je pružio ruku i stegnuo mi ramc. - To je grozno. Slušaj, čoveče, više ćeš dobiti ako daš oglas u Njujork tajmsu i prodaš ga sam.

- Sve što hoću je da otplatim kredit - rekao sam mu. Begz je razrogačio oči koje su ionako bile krupne.

- Kakav kredit? Za ovo luče ne dugujete ni pare.

Iz svog neurednog stola izvukao je dokumentaciju o prodaji. - Evo. Piter mi je napisao ček na hiljadu devetsto dolara uz deset posto popusta - rekao je i pokazao mi ko-piju priznanice. - Ostatak je platio u gotovini.

Iako je Begz mogao da misli da mi saopštava dobru vest, mogao je i da oseti da nisam to tako doživio. - Cuj, kad tip ude ovamo s parama, ja mu prodam motocikl. Prodao bih ga i nekom republikancu ako bi mi loše išlo tog meseca - prsnuo je u smeh.

Ček je bio izdat u jednoj banci u Ronkonkomi, na šestom izlazu uz Long Ajlend. Znao sam tu banku. Kada smo bili klinci, očevo kamionet se pokvario upravo ispred nje i poveli smo pola noći u servisu u tom mestu. Njegovo ime nam se toliko dopalo, da je ono postalo deo naše porodične usmene tradicije.

Deset minuta kasnije, našao sam se po drugi put u ži-

T T „ ^- .-. ».-m ,-, *.-.

ce ovog ogranka Njujorške banke. Kazala je da me je oče-kivala.

- Piter je označio vas kao jedinog naslednika, tako da je iznos vaš. Mogla bih da vam izdam ček odmah, osim ako ne želite da otvorite račun ovde u Ronkonkomi. I pretpostavljala sam da nećete.

Otvorila je čekovnu knjižicu i svojim pažljivim bankarskim prstima ispisala jedan ček.

Stavila je pečat SAMO KAO DEPOZIT na polcdini.

Zatim je pažljivo istrгла ček iz knjige i gurnula mi ga. Glasio je na 187.646 dolara.

S nevericom sam pročitao tih šest cifara. Počeo sam da žmirkam. Ovako se nisam osećao od, pa... od prethodnog dana. Šta je to, do davola, Piter radiol

22.

Bio mi je potreban prijatelj da porazgovaram s njim, a znao sam i gde da ga nadem. Čak sam imao zakazano.

Semi Damalva je imao devet godina kada je otvoreno -kao mom bratu da je homoseksualac. Kada je napunio jedanaest, znao je da želi da šiša. Verovatno zbog te zrele samospoznaje i uprkos činjenici da je bio jedno od najpametnije dece u istočno-hemptonskoj gimnaziji, Semi nije nikada bio neki dak.

— petnaest godina napustio je školu zauvek i počeo da i salonn TOvina Mpinln Prvih še.st mp.seci ie nrovec

76

Džejs Paterson

Kuća na plaii

77

čisteći kosu s poda. Zatim je unapreden da pere kosu. Šest meseci kasnije, Ksavijer je dao otkaz usred posla pa je Ke-vin pružio Semiju šansu. Ostalo je, kako kažu, hemptonska frizerska istorija.

Ali Kevin ga je izmuzao, zakazujući mu po deset ili jedanaest frizura dnevno, a posle izvesnog vremena, Semi-jeva zahvalnost se pretvorila u netrpeljivost. Pre tri raese-ca, dao je otkaz i otvorlo „Semijevu kuhinju za dušu" u svojoj kući u Seg Harburu.

Nedeljom je Semi besplatno šišao Pitera i, u trenutku slabosti na sahrani, ponudio je i meni te iste divne uslove. Odmah sam zakazao i, u povratku iz Ronkonkome, zaustavio se pred njegovom kućom.

Semi me je pozdravio čvrstim zagrljajem pa me je od-veo do Eronove stolice naspram ogromnog zlatnog ogledala.

- Pa, šta si mislio? - pitao je Semi posle pranja.

- S obzirom na cenu, prepuštam tebi izbor. Sprovedi svoje ideje.

Semi se dao na posao, uhvativši jedan lagodan četvo-rotaktni ritam štrickanja i pomeranja, pauziranja i doterivanja. Kosa mi je padala u snopovima na pod od crnobelih pločica. Pustio sam ga da radi u tišini nekoliko minuta pre nego što sam mu postavio pitanje od čijeg odgovora sam zazirao celim putem ovamo.

- Da li je Piter bio diler? - proučavao sam Semija u

Nije čak ni podigao pogled s moje frizure u nastajanju.

- Ne, nipošto. On je kupovao drogu.

- Pa kako je onda, do davola, uspeo da završi s no-vim 'be-em-ve-om' i sto osamdeset sedam hiljada dolara? Možeš li to da objasniš?

Semi je prestao da me šiša. - Džek, jednostavno, pu-sti to. Ništa dobro neće proizaći iz toga.

- Brat mi je ubijen. Ne mogu da pustim. Mislio sam da hoćeš da pomogneš,

Semi mi je nežno masirao potiljak. - U redu, Džek. Evo istine. Piter je bio najprilježniji radnik u šou-biznisu. - Pročistio je grlo, a zatim nastavio meko. Zvučao je kao otac koji svom detetu, malo prekasno, objašnjava odakle dolaze bebe. - Na ovaj ili onaj način,

svako od nas ovde zaraduje tako što servisira bogate. Tako ti je to, Džek. Pa, Piter ih je servisirao malo doslovnije od nas ostalih.

Počelo je pomalo da mi biva zlo. I da se plašim. Skoro da sam ustao i otišao usred šišanja. Yoleo sam svog bra-ta- Ali sam se pitao da li sam ga ikad poznavao.

- Bio je plaćen za seks? Da li to hoćeš da mi kažeš? Semi je slegnuo ramenima. - Nije to bilo nešto kao da

; imao tarifu na sat, Džek. Ali obradivao je neke od naj-

^gatijih žena u veoma skupom slobodnom svetu i odradi-

3 ih je prilično dobro. Mislio sam da znaš. Mislio sam

1 je Piter sve govorio. Pretpostavljam da ti nije pome-

0 da je jedna od njegovih dama bila i tvoja potencijal-

lšta, Kempion Noibauer. Mislim da bi jedna druga mo-

78

Džejms Paten

son

gla biti Dejna. Ali, Džek, to je bilo pre nego što ste vas dvoje počeli da izlazite.

23.

Pošto sam otišao od Seraija, zaustavio sam se u baru po imenu „Vufiz". Nalazio se u istom divnom šumovitom predelu Istočnog Hemptona po kome je Džek Polok imao običaj da slika i pije i da se vozi.

Naručio sam crnu kafu i pivo pa sam seo za šank i razmišljao o ovom danu i o torae šta da radim dalje. Ko-načno sam izvukao iz novčanika zgužvani isečak iz novi-na i pozvao broj koji sam zapisao na poledini.

Jasan glas s druge stranc pripadao je doktorki D/cjn Dejvis. Nisam se čuo ni video s njom deset godina. Ali u gimnaziji smo bili prilično dobri prijatelji kada se, na op-šte iznenađenje, ova stidljiva stipendistkinja najviše nacio-nalne školarine smuvala s mojim drugom, ribarom Fento-nom Gidlijem.

Džejn, dak generacije, dobila je punu stipendiju za držav-ni univerzitet u Bingemtonu, pa je otišla na Harvard da stu-dira medicinu. Preko Fentona sam saznao da je posle toga nckoliko godina stažirala u Los Andelesu i da je vodila tra-umatološko odeljenje centralne bolnice Scent Luisa prc nego što je sagorela. Sada je bila glavni patolog u long-ajlcndskoj

hnlr-i i alavni mfdirinsH istrayitpli ?a nl^rnr

Kuća na plaži

79

Džejn je imala još jedan sat posla u laboratoriji, ali je rekla da možemo da se nademo posle toga i dala mi uput-stva kako da dodem do njene kuće u Riverhedu. - Ako ta-mo stigneš prvi, možeš li da prošetaš Ajris? - pitala me je. - Ključevi su ispod pretposlednje saksije. I ne brini, ona je umiljata.

Namerno sam otišao ranije a Ajris, sjajna, svetlooka, bila je van sebe od oduševljenja. Možda je i bila yeličine dobermana, ali nije bila agresivna, bila jc umiljata. Kada sam otvorio vrata, skočila je i zaskičala i počela da sc klł-za po drvenom patosu na noktima. Sledećih petnaest minuta iscimala me je po njihovom imanju, piškeći sve vreme po psećim nevidljivim granica-ma. To nas je prilično povezalo za ceo život pa smo zadovoljno sedeli rame uz rame na tremu kada je Džejnin plavi „volvo" stao ispred kuće.

U svojoj kuhinji, Džejn je sipala suve cerealije za Aj-ris, kafu za mene i čašu ćilibarskog porta za sebe. U po-slednjih deset godina, svoju nezgrapnu žgoljavost pretvori-ta je u atlešku gracioznost, sačuvavši svu snagu intelekta.

- U poslednje vreme imamo manjak u proizvodnji long-ajlendski sumnjivih smrti - rekla je Džejn. - Tako da sam imala dovoljno vremena da provedem s Piterom. - Po-vukla je Ajris za prozirne uši i zagledala se u mene.

- Pa šta si otkrila? - pitao sam je.

- Kao prvo - rekla je Džejn - Piter se nije udavio.

80

Džejms Paterson

24.

Džejn je uvukla ruku u bezoblični kožni ranac, izvadi-la fasciklu s o/nakom „Mulen, Piter 29. V" i stavila je na sto. Iz nje je izvukla providni plastični omot sa slajdovima u boji, podigla jedan uz kuhinjsko svetlo.

- Pogledaj ovo - rekla je, žmirkajući. - Ovo su foto-grafije ćelija koje sam skinula s Piterovih pluća. Yidiš li oblik i boju uz ivice? - Na fotografijama se videla grupi-ca okruglih ćelija veličine metalne pare i ružičaste boje.

Džejn je izvukla druge slajdove. - Ove su iz plućnog tkiva čoveka koji je izvučen iz Long Ajlend kanala pet da-na pre Pitera. Celije su skoro dvostruko veće i znatno tam-nije. To nastaje zbog borbe osobe koja se davi da udahne vazduh, a prima vodu u pluća. Ćelije kakve su kod Pitera nalazimo kod tela bačenih u okean pošto su prestale da di-šu.

- Kako je onda umro?

- Baš onako kako i izgleda - rekla je pažljivo vrada-jući slajdove u omote. - Bio je prebijen na smrt.

Ponovo je otvorila debelu fasciklu i izvadila gomilu cr-no-belih fotografija. - Znam da si video Pitera one noći na plaži, ali hladna voda je sprečila oticanje i promenu boje. Moram da te upozorim da na ovim fotografijama on izgle-da mnogo gore.

Pružila mi je slike. Piterovo izudarano, izobličeno lice

Kuća na plaži

81

hiln nrpnnynatlm/n Tprlinn čtn cam

rmilTl

bilo je da ne odvratim pogled. Na plaži je njegova lepota još bila skoro netaknuta. Na slikama mu je koža bila gro-zne sive boje. Zbog modrica je izgledao kao ljudska vreća za boksovanje.

Džejn je malo preturala po toj gomili i izvukla rend-genske snimke. Na njima su se videle slomljene kosti. Pre-loma je bilo na desetine. Yrhom olovke mi je pokazala ja-san prelom na gornjem delu Piterove kičme.

- Ovo je izazvalo smrt - rekla je.

Zatresao sam glavom u neverici. Bes koji je u meni ra-stao poslednje dve nedelje više nisam mogao da obuzda-vam.

- Sta ti je potrebno da dokažeš da je neko ubijen, da mu izYučješ metak iz glave? - s gadenjem sam upitao.

- Pitanje ti je dobro, Džek. Poslala sam izveštaj o pr-vim nalazima u policiju Istočnog Hemptona i kancelariju okružnog tužioca još pre dve nedelje, ali još nisam dobila odgovor.